

De mèrits i demèrits vaticans

És del tot evident que els periples pel món del papa Joan Pau II semblen dissenyats pels seus pitjors enemics ja que, en el meu humil parer, el seu penós estat físic hauria d'aconsellar als que l'envolten la utilització més habitual de les noves tecnologies a l'abast, com ara les videoconferències, per arribar al darrer racó del planeta sense haver d'arriscar la seva salut, encara que no sé si aquesta és la seva màxima prioritat. Dels seus continus viatges, però, quan la seva condició física el permetia no parar ni un dia al Vaticà, sempre recordaré amb ironia una anècdota que va succeir-li, crec que a l'Estadi Nacional de Santiago de Xile, enmig d'una trobada amb milers de joves als quals allçonava sobre les lloances i renúncies que havien de fer si es volien mantenir en perfecte estat de revista davant de Déu. Es trobava fent, a viva veu, les preguntes de rigor: "Estimeu Jesús?... "Sí", contestaven, tots a una, esgargamellant-se; "Renuncieu al materialisme?"... "Sí", tronava l'estadi.

Després d'un parell més de consignes, que eren corejades de bon grat i amb ímpetu per tots els congregats, el Sant Pare, entusiasmat i animat, suposo, per la bona acollida anterior i l'entregada resposta per part de tota la joventut, va voler introduir una nova i agosarada pregunta: "Renuncieu al sexe?", llavors, gairebé trepitjant la interrogació, un *Noooo* aclaparador va sortir d'aquelles veus on abans tot era assentiment i bon rotllo. La cara del pontífex es va transformar amb un rictus de crispació, i amb els ulls tancats i una mà

alçada, semblava voler allunyar els mals auguris amb què aquella multitudinària i inesperada resposta l'havia destarotat.

Pensava en aquest esdeveniment l'altre dia, quan llegia el panegíric que una rendida admiradora del papa Joan Pau II escrivia en l'apartat de "Correu Segre". En la seva missiva ens recordava la sort de l'existència d'aquest bon home per al benestar de tots nosaltres, pobres mortals, i l'agraïment que li devíem pel seu coratjós desvetllament envers tota la humanitat, exemple a seguir amb tots els seus ets i uts, la qual

cosa, deduïa jo, ens feia deutors seus durant uns quants segles. La veritat, no és que jo vulgui traure-li mereixements al successor de Sant Pere a la Terra, però, si ens hem de cenyir a la realitat dels fets, la característica principal del seu pontificat ha estat el marcat gir conservador que ha impregnat la majoria de les seves actuacions, producte, segons diuen, del mimetisme que aplica entre la seva Polònia natal i la resta del món. Ell i la seva cúria han intentat escombrar tot indici de contradicció al seu dictat, que els ho expliquin sinó als promotors de la Teologia de l'Alliberament, un moviment sorgit de les capes més populars sud-americanes, o al mateix teòleg brasiler Leonardo Boff, condemnat al silenci pel Vaticà (sí, sí, al silenci) per discrepar amb la doctrina oficial. Tot això acompanyat, durant aquests gloriosos anys, per episodis penosos com el del pontífex esbronzant públicament i despietadament el jesuïta nicaragüenc

Ernesto Cardenal per haver participat en un govern com a ministre d'Educació i Cultura i, per contra, compartint reclinatori i afalacs amb el dictador Augusto Pinochet.

Aquella mateixa perplexitat del Papa a Xile davant una actitud no esperada fa viure constantment el seu subconscient en una mena de societat desarrelada del que haurien d'ésser les creences que ell i l'església creuen universals pel que fa a l'avortament, els anticonceptius, la llibertat sexual, i totes aquelles qüestions que la societat moderna ha anat

LA CARACTERÍSTICA principal del pontificat de Joan Pau II ha estat el marcat gir conservador en la majoria de les seves actuacions

assumint, sense imposicions, i amb plena consciència que la vida és plena d'opcions. Per aquesta raó em costa d'entendre la insistent voluntat per part de l'església catòlica i d'alguns dels seus acòlits de fer-nos combregar amb rodes de molí en temes que, com les opcions religioses, són fruit d'una reflexió personal més que d'una campanya en la qual se'ns vol orientar constantment fins als aspectes més íntims de la nostra existència.

La casualitat feia, fa poc, arribar a les meves mans un exemple d'aquestes

astoradores concepcions que l'església encara manté pel que fa, en aquest cas concret, a les diferències entre homes i dones, extretes d'un curs de preparació al matrimoni, que segurament farà les delícies, no només de tots els embarcats en aquesta conjuntura, sinó també de la resta. No puc resistir-me de transcriure les parts més sucoses. Referint-se a la psicologia masculina i femenina i parlant de temes tan rigorosos com "l'energia vital", el manual explica que *l'home té una energia concentrada. A causa de la seva constitució física posseeix una major facilitat per a desplegar una gran quantitat d'energia en un temps limitat (...). Això explica per què sent la necessitat d'aclofar-se a la butaca al tornar de la feina; sense que això signifiqui necessàriament pesera o indiferència el que no s'apressi a ajudar la seva dona en els treballs de la casa*". La dona, pel contrari, *té una energia dispersa per tot el seu organisme (...). Al treball gasta les seves forces a poc a poc i les recupera al mateix ritme (...). Això li permet realitzar a casa jornades de treball de 12 a 15 hores (...). D'una manera especial mirarà de crear una atmosfera agradable a la llar per a quan ell torni de la feina*. Aquesta delirant teoria de la jerarquia eclesial sobre la diferència de sexes ens pot donar una lleugera idea de la sòlida base argumental dels seus consells.

Crec que fariem bé, tots plegats, de seguir el consell d'un molt honorable personatge com va ser Josep Tarradellas, quan en una de les seves assenyades recomanacions va dir: *Assumim les nostres contradiccions, procurant sobretot, abans que res, no fer el ridícul*".●